

værende Forhold at faa Forslag gennemført af den Art, som det her foreligger om Menighedsraad, kan vel være meget tvivlsomt. Jeg er enig med den ærede sidste Taler (Holm) i, at der maaske ikke er saa stor Sandsynlighed derfor. Det ærede Medlem udtalte, at naar det ikke kunde lykkes under Monrad og Hall, kunde det vel næppe tænkes at lykkes under den nuværende Kirkeminister, og jeg kan, som sagt, godt være enig med det ærede Medlem i, at man ikke kan have store Forventninger i den Henseende. Ganske vist har den ærede Minister ikke, saavidt mig bekendt, nogen Sinde fremsat noget kirkeligt Program og sagt noget om, hvad han vilde arbejde for i den Retning. Tværtimod sagde den ærede Minister i Odense, at han vilde være tilfreds med at administrere, hvis der ikke gaves noget andet Raad. Men i den Forbindelse, hvori hans Udtalelse kom, synes der mig dog, at der laa dette, at han nok ønskede at faa et Samarbejde i Gang med Rigsdagen, og jeg har derfor ikke paa Forhaand tænkt mig, at det var aldeles umuligt at faa en Forhandling med Ministeren om et Forslag som det foreliggende. Jeg har tænkt mig, at Ministeren dog maaske kunde have Ønske om, at vi kunde faa en kirkelig Lovgivning i Stand, og først hvis det skulde vise sig, at alle Sunde vare lukkede for ham i saa Henseende, var det, han vilde give sig til at administrere. Jeg husker, at der en Gang i forrige Samling blev rettet en Forespørgsel af det ærede Medlem for Storeheddinge (Sv. Høgsbro) til den daværende Minister om, hvorvidt han vilde være med til at fremme den kirkelige Lovgivning. Ministeren svarede, at han havde tænkt ikke saa lidt paa at faa foretaget nogle Forandringer med Hensyn til Reglerne for Naadensaaret. Nu skal jeg indrømme, at jeg ganske vist tror, at naar Befolkningen ude omkring har ønsket at faa den kirkelige Lovgivning fremmet, har den ikke særlig tænkt paa at begynde med Naadensaaret. Men det er jo ikke den Minister, vi have nu, og det er, som sagt, ikke udelukket, at den nuværende Minister kunde tage noget højere Sigte end hans Forgænger. Det var noget, vi ikke paa Forhaand kunde vide.

Efter at imidlertid den højtærede Minister nu har udtalt sig og straks begyndte med at sige, at han ikke troede, denne Sag vilde vække Opmærksomhed ud over denne Sal, tror jeg ikke, vi kunne være i Tvivl om, hvad han selv mener og ønsker med Hensyn til Lovgivning af denne Art,

og det kan vel desværre snarest være, at den ærede sidste Taler faar Ret i, at vi ikke naa saa langt frem, som den ærede Forslagsstiller forudsatte.

Med Hensyn til Lovforslagets enkelte Bestemmelser skal jeg udtale mig ganske kort. Den ærede Forslagsstiller udtalte, at han betragtede de foreslaaede Menighedsraad som et Organ for Menigheden. Efter min Opfattelse af Lovforslaget vil den Opgave, disse Menighedsraad ville faa, blive en dobbelt, nemlig Samarbejde med Sognepræsterne om, hvad man i Almindelighed kan kalde Menighedspleje, og dernæst Besættelse af Præsteembederne. Med Hensyn til den Maade, hvorpaa Menighedsraadene skulle vælges, kan jeg for saa vidt billige Forslaget Bestemmelse. Jeg har fra først af haft nogen Betænkelighed ved, at man skal melde sig for at blive optagen paa Listen, men naar det, som det vel sagtens er Mening — i alt Fald forstaar jeg Paragraffen saaledes — bliver muligt ogsaa at blive optagen, naar Listen er fremlagt til Eftersyn, for dem, som have glemt at begære sig optagne, kan jeg godt være tilfreds med Bestemmelsen. Kun kunde jeg ønske, at det maatte blive slaaet fast, at naar man havde meldt sig en Gang til Optagelse paa Listen, var man selvskreven til at komme med ved dens Fornyelse, saa at det ikke skulde være nødvendigt, hver Gang Listen fornyes, at melde sig igen. — I § 18, der handler om Indstillingen, er der den Bestemmelse, at Provsten skal møde i Menighedsraadet med Ansøgningerne og lade foretage Indstilling til Embedet. Der kunde jeg have ønsket, at Menighedsraadens Medlemmer nogen Tid i Forvejen maatte faa Ansøgningerne tilstillede, for at de bedre kunde gøre sig bekendte med de enkelte Ansøgere. Men det er af den Slags Smaating, som vel nok kunne ændres ved Forhandlinger i et Udvalg. Jeg skal da kun udtale i al Almindelighed, at jeg er meget vel tilfreds med Lovforslaget og ønsker det alt muligt Held paa dets videre Gang.

Der er en anden Sag, som staar i nær Forbindelse med denne, og om hvilken jeg kunde have Lyst til at høre den højtærede Ministers Mening. Det er Spørgsmaalet angaaende Brugen af Kirkerne. Ganske vist udtalte den højtærede Minister, at efter at vi have faaet Valgmenighedsloven og Loven om Sognebaandsløsning, er der ikke Trang til mere Frihed for den enkelte. Hvis den højtærede Minister staar ved denne Udtalelse ud i den alleryderste Konsekvens, er der jo ikke stor Grund til